

ἌΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

Ἀπόκομμα **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ**

29. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΜΑΣ

Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα

Μία νέα πού ἔγινε ...Πάπας!

190^Ν

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΜΜ ΡΟΪΔΗ
ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΑΦΩΡΙΣΘΗ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ

Σημεία καὶ τέρατα ἐγίνοντο τῆ χρονίᾳ ἐκείνῃ στὴν Ἰταλία. Ὁ Ἰταλικὸς ἔπλημμύρησε καὶ τὰ ὀρμητικὰ νερά του γκρέμιζαν φρακτες, πύργους καὶ γεφύρια. Ὁ Μάιος πληρίαζε στὸ τέλος του. Ἀλλὰ τὰ λουλούδια εἶχαν λησμονήσει τὸ ἀνοθίσουν, τὰ κεράσια δὲν ἤθελαν νὰ ὀριμάσουν καὶ τὰ ποὺλιχά ἔμεναν ἐπάνω στὰ κλαδιά αὐτά. «ὡς ἰοὶ εὐσεβείας περὶ τοὺς προσολύμων κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν». Ἐκεῖνο ὅμως πού ἔκανε τοὺς Ρωμαίους νὰ ταραχθοῦν περισσότερο ἦσαν τεράστια σύννεφα ἀπὸ ἀκρίδες, τὰ ὅποια ἐσκίαζαν τὸν ἥλιο ἐπὶ ὀκτὼ μέρες :

Γὰ καταστρεπτικὰ ἔντομα εἶχαν ἔξῃ φτερά, ὀκτὼ πόδια, τριχες μακρούς ὅπως τῶν γυναικῶν καὶ οὐρὲς σουβλερὲς ὅπως οἱ σκορπιοὶ. Ἀχόρταγες οἱ ἀκρίδες, ἔφαγαν τὰ στάχια καὶ τὰ δέντρα, μῆψκαν τὰ σπῖτια καὶ στίς ἐκκλησίας, καταβροχθίζουσαι τὰ

πρόσφορα καὶ τὰ κερὰ τῆς ἁγίας Τραπέζης. Ὅταν κ' αὐτὰ ἐτέλειωσαν, ἀρχισαν νὰ τρώγονται μεταξύ τῶν. Προμερὲς μάχες ἐγίνοντο στὸν ἀέρα καὶ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων ἔπεφταν στὴ γῆ, πὸ πυκνά κ' ἀπὸ φθινοπωρινὸ χαλάζι. Κανένας Ρωμαῖος δὲν τολμοῦσε τίς μέρες ἐκεῖνες ν' ἀβγῆ χωρὶς ὀμπρέλλα ἢ περικεφαλαία.

Στὴν τελευταία τούτῃ ἐπιδρομῇ ἡ ὄργη τοῦ πλήθους ἐκορυφώθη. Ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι ἀρκοῦσε μία μόνο χειρονομία τοῦ Πάπα, γιὰ νὰ διώξῃ τὰ φερωτὰ ἐκεῖνα θηρία. Καὶ ρωτοῦσαν μ' ἀπορία, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, γιὰτὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἔμενε μὲ τὰ χέρια στίς τσέπες, ἀφίνοντας τοὺς ὑπηκόους του νὰ καταστραφοῦν.

Ἔτσι μονομιάς φούντωσαν ἡ ἐπαναστάσις. Χιλιάδες πολλὰς ἦσαν οἱ διαδηλωταί, πού μ' ἀρχηγούς τοὺς θυσσαρσημένους

κληρικούς καὶ «προμηθευτὰς» τοῦ Πάπα, φωνάζανε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Βατικανοῦ.

Μόλις οἱ φύλακες τοῦ Παπικοῦ μεγάρου εἶδαν τὰ ἀφηνιασμένα πλήθος, ἐπήγαν καὶ ὠχυρωθήκαν πίσω ἀπὸ τίς θύρας. Οἱ αὐτικοὶ ἔτρεξαν κ' ἐγκαταίσανε τοὺς σταυρούς καὶ τὰ εἰκονοστάσια. Μόνον ὁ Φλώρος, ὁ ὁποῖος τὸσον καιρὸ τριγυρνοῦσε χωρὶς τὴ συντροφιά τῆς ἀγαπημένης του, πέταξεν ἀπὸ τῆ χαρὰ του. Ἐπὶ τέλους τοῦ δινότανε ἡ εὐκαιρία νὰ περάσῃ τὸ ἀπηγορευμένο κατῶφλι τῆς παπικῆς θύρας.

Ἡ δυστυχισμένη Ἰωάννα καθότανε στὸ ὄσταϊδι κυτιάζοντας συνεχῶς τὴν φουσκωμένη κοιλιὰ τῆς ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἀντι τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἀεπέριμενε νὰ ἴδῃ ἐξερχόμενον τὸ δνειδος καὶ τὴν κατασχόνην τῆς.

Μὲ χίλια παρακάλια ἐδέχθη νὰ παρουσιασθῇ στοὺς ὑπηκόους τῆς, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ τρικυμία. Ὅταν τὸ χλωμὸ καὶ ἀρρωστημένο πρόσωπο τοῦ Ποντίφκος ἐφάνηκε στὸ παράθυρο, ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες ἔπεσαν καταγῆς καὶ τὸν προσκυνήσανε. Πολλὰ ὅμως χέρια ἀσεβῶν σηκωθήκανε καὶ ἐπέταξαν ἐναντίον του πέτρες καὶ σάπια μῆλα. Κατάρες καὶ βρυσιὲς ἀκούσθηκαν.

Ὁ Ποντίφης ἀπλώνοντας τὸ ἅγιό του χερί γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸν λόγο, εἰδοποίησεν ὅτι τὴν ἐπομένη θάρχιζαν αἱ «Δ ε ἡ σ ε ρ». Ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ καθυσόχασε

τοὺς Ρωμαίους καὶ διαλυθῆκανε χωρὶς ἐπεισόδια.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ ποῦ κίνησις μεγάλη στὰ ἀνάκτορα. Οἱ ἀρχιερεῖς ἐτοιμάζανε τίς χρυσὲς στολές τῶν, οἱ διάκοι ἐγυάλιζαν τοὺς δίσκους, οἱ ἱπποκόμοι ἐκαθάριζαν τὰ μουλάρια καὶ οἱ συναγμένοι στὴν πλατεῖα πανηγυριστα ἔτριβαν τὰ χέριατους ἀπὸ χαρὰ.

Ἡ λιτανεῖα, ἡ καλύτερα ὁ ἀφορισμὸς κατὰ τῶν ἀκριδῶν, ἦταν ἀπὸ τίς πλέον ἐπίσημες τελετές. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης καὶ τῶν περιχώρων ἔτρεχαν νὰ παρευρεθοῦν σ' αὐτήν.

Στὸ Βατικανὸν, ἐνῶ οἱ αὐτικοὶ ἐπηγαινοῦρχοντο στοὺς διαδρόμους καὶ στίς στοῆς, ἡ Ἰωάννα ἀποχαρτοῦσε διακρυσμένη τὸν ἔραστή τῆς. Μέσα στὸ θάλαμμό τῆς ἡ Πάπισσα ἔμεινεν δλόκληρὴ τὴ νύχτα ἀγρυπνῆ. Ἐκεῖ πότε σκεπτότανε τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ πότε ἐδοκίμαζε τίς διαφορες στολές τῆς προσπαθώντας νὰ βρῇ τὴν πῶ καταλληλὴ γιὰ νὰ κρύψῃ «τὸν σκανδαλωδὸν δικὸν τῆς κοιτίας τῆς».

Τὰ φοβερά λόγια τοῦ ἀγγέλου ἀντηχοῦσαν στ' αὐτὰ τῆς. Ἡ Ἰωάννα εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία τῆς καὶ συλλογιζότανε τίς ζυγαριές μὲ τίς ὁποῖες ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ μετροῦσε τίς ψυχές, τὸν βούρδουλα τοῦ Διαβόλου, τὰ καζάνια, τὰ κάρβουνα, τίς τομπίδες, τὰ φῖδια καὶ τὰ ἄλλα σύνεργα τῆς Κολάσεως.

Ὁ Φλώρος, βλέποντας τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ὀχρότητα τῆς φίλης του, προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κρατήσῃ στὸ ὄματι τῆς, παρακαλώντάς τὴν διακρυσμένος ν' ἀναβάλλῃ τὴν λιτανεῖα. Ἡ Ἰωάννα ὅμως εἶχε δεχθῆ νὰ πιῆ τὸ ποτήρι μὲ τὸ φαρμάκι ἕως τὸν πάτο. Ἐξ ἄλλου ἦταν πολὺ ἀργὰ καὶ ἂν ἀκόμα ἤθελε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Κάτω ἀπὸ τὸ παπικὸ μέγαρο τὰ συγκεντρωμένα πλήθη κτυποῦσαν μὲ ἀνυπομονησία χέρια καὶ πόδια. Οἱ λαμπάδες ἦσαν ἀναμμένες, οἱ καμπάνες χτυποῦσαν καὶ τὸ θυμίαμα ἐκάπνιζε. Ὁ πανηγυριστατὸς Πάπας ἔβαλε στὸ κεφάλι του τὴν χρυσοῦ μέτρα καὶ ἔπιασε τὴν ποιμεικὴν ράβδον. Τότε μονάχα κατῶρθωσε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου του. Καὶ ἐνῶ ἐπροχωροῦσεν ἕνα κακὸ προαίσθημα τοῦ ἐσφίγγε τὴν καρδιά.

Μόλις ὁ ἀρχηγὸς τῶν πιστῶν φάνηκε στὴν εἴσοδο τοῦ Βατικανοῦ, δύο ἑκατομμύρια Ρωμαῖοι εἶχαν παραταχθῆ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν λιτανεῖα. Ἀφοῦ ἀνέβηκε στὸ μουλάρι ὁ Πάπας, «ὁ ἀκαταμέτρητος ἐκεῖνος ἀνθρώπινος ὄφις» ἄρχισε νὰ κινήται σιγὰ-σιγὰ. Πρῶτοι ἐπήγαιναν οἱ σημασιφόροι, κρατώντες σταυροὺς καὶ εἰκόνες ἁγίων, ἀκολουθοῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ ἡγούμενοι καὶ πίσω ἀπὸ αὐτοὺς ἐβάδιζαν καλόγηροι, καλόγρηες, παν-

τρεμένες γυναῖκες καὶ λευκοὺ μένες παρθένες μὲ λυμένα τὰ μαλλιά στοὺς ὤμους. Τελευταῖοι ἀκολουθοῦσαν ὁ κατώτερος κληρὸς, ὁ στρατὸς καὶ ὁ λαός.

Ἡ λιτανεῖα ἀφοῦ πέρασε τὸν φόρο τοῦ Τραϊνοῦ καὶ παρέκαμψε τὸ ἀμφιθέτρο τοῦ Φλαβίου σταμάτησε γιὰ λίγο στὴν πλατεῖα τοῦ Λατεράνου. Ἡ ζέστη καὶ ἡ σκόνη ἦταν ἀνυπόφορη. Ψηλὰ στὸν αἰθέρα οἱ ἀκρίδες ἐσυνέχιζαν νὰ ἀλληλοτρῶγωνται καὶ τὰ πτώματά τους ἔτριζαν ἀπαίσια κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν προσκυνητῶν.

Ὅλα αὐτὰ ἐμεγάλωναν τὴν ἀρρώστεια τῆς Ἰωάννας ἡ ὅποια μόλις μπορούσε νὰ κρατηθῇ ἐπάνω στὸ μουλάρι τῆς. Κάθε στιγμή πού περνοῦσεν ἐνοιώθε ἐκτός τῶν ἄλλων καὶ μὴ παράξενη ταραχὴ στὰ σπλάχνα τῆς. Δύο φορές ἐνῶ ἀνέβαινε τὰ σκαλιά τοῦ μεγαλοπρεποῦς θρόνου, ὁ ὁποῖος εἶχε στηθῆ ἐπίτηδες στὴ μέση τῆς πλατείας, σκόνταψε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ κυλισθῆ κάτω.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΑΥΡΙΓΓΝ: Ἡ καταπληκτικὴ ἀποκάλυψις, — Ὅπου ὁ Πάπας ἀποδεικνύεται ὅτι εἶνε... γυναικῆ. — Το φρικτὸν τέλος τῆς Ἰωάννας.